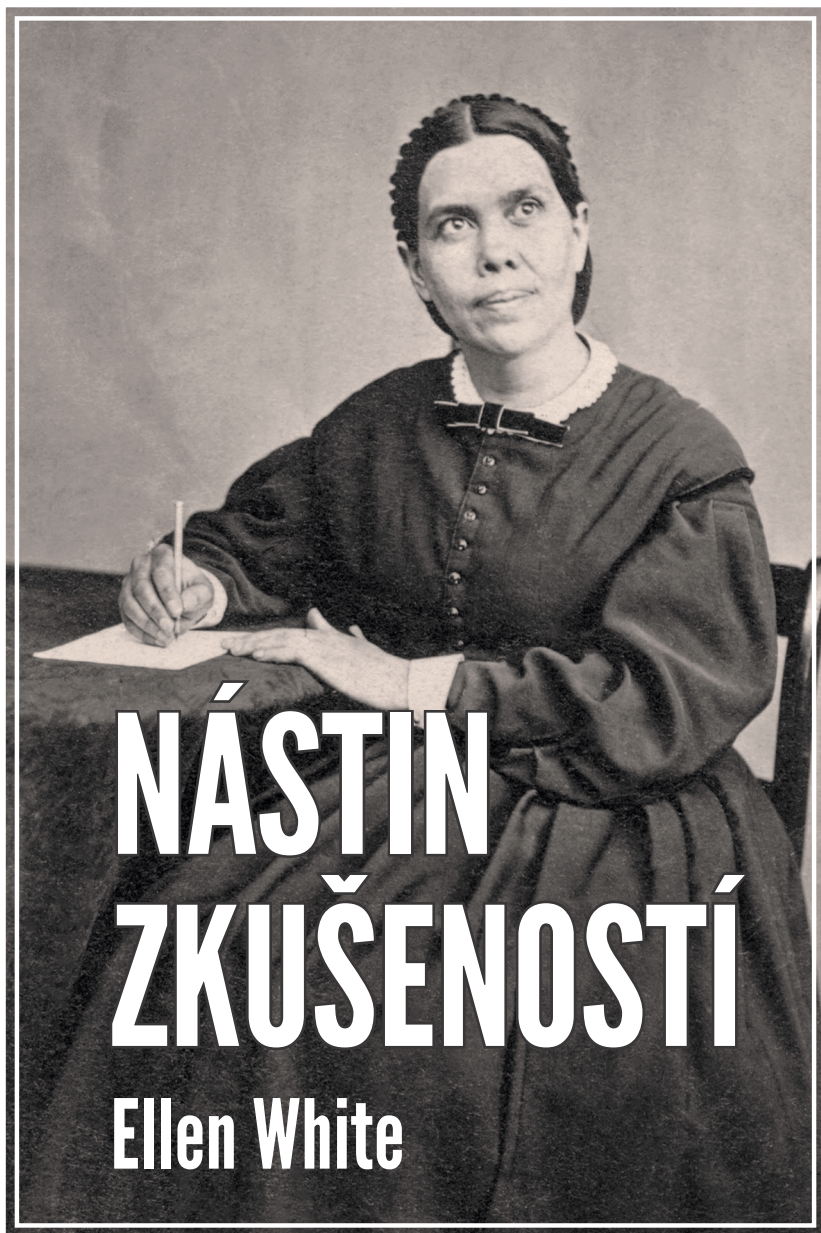

WIKIPEDIA

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 4 2021

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
redakce@zrajedoraje.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Waldemar Laufersweiler

Nástin zkušeností

Od 19. prosince 1866 do 25. dubna 1867.

Když jsem se plně smířila s vědomím, že se můj manžel nezotaví ze své vleklé choroby, zůstaneme-li nečinní, a že nadešel čas, abych vykročila a nesla lidem svědectví, rozhodla jsem se navzdory úsudku a radám církve v Battle Creeku, jejímiž členy jsme tehdy byli, odvážit se cesty do severního Michiganu v nejkrutější zimě se svým na nejvyšší míru zesláblým manželem. Nevyžadovalo to jen nemalý stupeň morální odvahy a víry v Boha, abych se rozhodla tolik riskovat, zvláště když jsem stála zcela sama a proti mně vliv církve, v čele s vedoucími díla v Battle Creeku.

Ale já jsem věděla, že musím konat své dílo a zdálo se mi, že

satan je rozhodnut mne zdržovat. Čekala jsem dlouho na vyproštění z našeho zajetí a obávala jsem se, že by vzácné duše byly ztraceny, kdybych déle otálela. Setrvávat i nadále v nečinnosti se mně zdálo být horší než smrt a vydat se na cestu znamenalo nanejvýš zahynout. Tak jsme 19. prosince 1866 opustili ve sněhové vánici Battle Creek a cestovali do Wrightu, Ottawa Co. Michigan. Můj manžel snášel únavnou a namáhavou cestu dlouhou devadesát mil lépe, než jsem se odvážila doufat, a když jsme dojeli do našeho starého domova u br. Roota, cítil se právě tak dobře, jako když jsme opustili Battle Creek. Tato milá rodina nás velmi laskavě přijala a pečovala o nás s takovou láskou, s jakou křesťanští rodiče pečují o své nemocné děti.

Shledali jsme, že místní sbor je na velmi nízké úrovni. Ve velkém počtu jejich členů zapustilo símě nesvornosti ^{1T 571} a nespokojenosti hluboké kořeny a zmocnil se jich duch světa. A protože jich bylo velmi málo, těšili se z práce našich kazatelů tak zřídka, že byli hladoví po duchovní potravě. Zde započala naše první skutečná práce od onemocnění mého manžela. Tady počal pracovat jako v dřívějších létech, ačkoli byl velmi slabý. Hovořil třicet nebo čtyřicet minut jak v sobotu, tak prvního dne v týdnu a já jsem pak pokračovala; potom mluvil ještě asi půldruhé hodiny každého dne odpoledne. Nasloučali nám velice pozorně. Viděla jsem, že se můj manžel stával silnějším, lépe se vyjadřoval a s přednášenou látkou se stále více ztotožňoval. A když při jedné příležitosti hovořil po celou hodinu jasně a důrazně jako kdy si mluvíval, cítila jsem nevyslovitelnou vděčnost. Povstala jsem ve shromáždění a snažila jsem se půl hodiny s pláčem svoji vděčnost vyjádřit. Shromáždění bylo hluboce dojata. Cítila jsem ujištění, že to jsou pro nás červánky lepších časů.

Zůstali jsme u těchto lidí (v tomto sboru) šest týdnů. Promluvíla jsem k nim pětadvacetkrát a můj manžel dvanáctkrát. Jak naše práce v tomto sboru pokračovala, počaly přede mnou vystupovat jednotlivé (osoby) případy, a tak jsem začala pro ně psát svědectví čítající celkem asi sto stránek. Potom započala práce s lidmi, kteří přicházeli k br. Rootovi, kde jsme bydleli, v jejich domovech, ale hlavně ve shromážděních v modlitebně. V této práci mně můj manžel vydatně pomáhal. Jeho bohatá zkušenost s tímto druhem práce v minulosti, ho dobře pro ni kvalifikovala. A když se jí nyní opět chopil, ukazoval jasnost myšlenek, dobrý úsudek a taktnost v jednání s chybuujícími, jako za dřívějších dnů. Skutečně, ani jiní dva pomocníci by mně nemohli poskytnout takovou podporu jako on.

Velké a dobré dílo jsme vykonali pro tento drahý lid. ^{1T 572} Nepravosti byly otevřeně a plně vyznávány, lidé byli jednotní a Boží požehnání spočívalo na Jeho díle. Můj manžel pracoval na tom, aby zavedl pravidelnou a účelnou formu dobročinnosti církve, kte-

rá měla být přijata ve všech našich sborech, a jeho úsilím byla zvýšena částka, která měla být ročně odváděna do pokladnice, asi na tři sta dolarů. Ti v církvi, kteří byli proti některým mým svědectvím, zvláště v otázce oblékání, plně souhlasili, když jim byla věc vysvětlena. Zdravotní reforma a změny oblékání byly přijaty a pro sanatorium jsme získali velkou částku.

Zde je myslím mojí povinností, abych uvedla, že když bylo toto dílo na postupu, navštívil nás zámožný bratr ze státu New York jménem Wright, po té, co se zastavil v Battle Creeku a dozvěděl se, že jsme vzdor názorům a radám církve i vedoucích díla v Battle Creeku odcestovali. Vylíčil mého muže i před těmi, s nimiž jsme si dali největší práci, jako šíleného a tím i jeho svědectví za nedůvěryhodné. Jeho vliv a působení vrhly dílo zpět nejméně o dva týdny, jak mně sdělil br. Root, starší sboru. Konstatuji, že se neposvěcené osoby mají chránit, aby nenadělali ve své zaslepenosti a bezcitnosti během jedné hodiny tolik škod, a připravily tak znavené Boží služebníky o celé týdny usilov-

né práce. Pracovali jsme pro osoby zámožné a satan viděl, že tento zámožný bratr je pro něho tím pravým mužem. Kéž ho Pán přivede tam, kde by prohlédl a s pokorou myslí vyznal svoji špatnost. Ve dvou týdnech nejnamáhavější práce navíc a s Božím požehnáním, jsme byli sto zneškodnit jeho špatný vliv a dát těmto dobrým lidem plný důkaz, že nás k nim poslal Bůh. Jako další výsledek naší práce, bylo brzy na to pokřtěno sedm lidí bratrem Waggonerem a další dva v červenci mým manželem za naší druhé návštěvy v tomto sboru.^{1T 573}

Bratr z New Yorku Wright se vrátil se svojí ženou a dcerou do Battle Creeku, nikoli však v takovém stavu myslí, aby mohl podat dobrou zprávu o úspěšném díle ve Wrightu, nebo aby pomohl zlepšit náladu církve v Battle Creeku. Když vyšla fakta později na světlo, ukázalo se, že poškodil sbor, a že sbor poškodil jeho, když navštěvoval dům od domu, kde v rozhovorech přetřásali nejnepríznivější názory na naši cestu a dobře se tím bavili. V době, kdy toto necitelné dílo pokračovalo, jsem měla následující sen:

Navštívila jsem Battle Creek ve společnosti panovačné osoby nadřazeného a vznešeného chování. Ve svém snu jsem šla k domům našich bratrů. Když jsme vstupovali, slyšeli jsme hlasy vážného rozhovoru. Často pronášeli jméno mého manžela. Byla jsem zarmoucená a udivená, když jsem slyšela ty, kteří se vydávali za naše nejspolehlivější přátele, vyprávět události a zážitky, které se přihodily v době těžkých depresí mého manžela, kdy byly jeho duševní i tělesné síly zcela ochromeny. Byla jsem zarmoucená, když jsem slyšela hlas již dříve zmíněného bratra z New Yorku, jak velmi vážně a přehnaně vypravuje události, o nichž bratři v Battle Creeku nic nevěděli a také naši přátele, jak vykládají to, co zase oni věděli. Bylo mně úzko a slabo u srdce a ve svém snu jsem byla blízko mdlobě, když tu mně podepřela ruka mého průvodce a on pravil: „Musíš naslouchat. Musíš to slyšet, i když je to pro tebe tvrdé.“

V mnoha domech, k nimž jsme přišli, byl tentýž předmět tématem konverzace. Byla to jejich přítomná pravda. Pravila jsem: „Ach, to jsem nevěděla. Nevědě-

la jsem, že tak smýšlí v srdci ti, na něž jsme pohlíželi jako na své blízké přátele v radosti i v utrpení, bolestech a neštěstí. Kéž bych se to nikdy nedověděla. Počítali jsme je mezi své nejlepší a nejvěrnější přátele.“ ^{1T 574}

Osoba po mém boku opakovala tato slova: „Kdyby se zapojili tak ochotně a právě s takovou vážností a horlivostí do rozhovoru o svém Spasiteli, o Jeho neposkrvněném charakteru, o Jeho nesobecké dobrotě a milosrdném odpuštění, o Jeho soucitné něžnosti k trpícím, Jeho trpělivosti a nevyslovitelné lásce, oč vzácnější a cennější by to přineslo ovoce.“

Potom jsem řekla: „Jsem zarmoucená. Můj manžel sebe nešetřil, jen aby mnohé zachránil. Toto břemeno na něj tak doléhalo, až ho zdrtilo, složilo, zlomilo tělesně i duševně a je kruté a špatné vyjadřovat se tak, aby byl zmařen jeho vliv poté, co ho Bůh svojí rukou podepřel, aby se vzchopil a opět mohl zaznít jeho hlas.“

Osobnost, která mne doprovázela, pravila: „Rozhovor, ve kterém se zdůrazňuje Kristus a charakteristické události Jeho života, ob-

čerstvuje duši a jeho ovoce bude svatost a věčný život.“ Potom citoval tato slova: „Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobrověstné, jest-li která ctnost a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte.“ Filip 4,8. Tato slova na mne učinila takový dojem, že jsem na ně promlouvala příští sobotu.

Moje práce ve Wrightu byla namáhavá a únavná. Ve dne a někdy i v noci jsem musela velmi pečovat o svého muže. Dělal jsem mu koupele, vyjížděl s ním, dvakrát denně za každého počasí jsme šli na procházku. Psala jsem, když mně diktoval své zprávy pro Review, také hodně dopisů a k tomu ještě mnoho stran osobních svědectví, nejvíce z č. 11. To vše vedle návštěv a častých, dlouhých rozhovorů. Bratr a sestra Rootovi plně se mnou sympatizovali v mých zkouškách a práci¹⁷
⁵⁷⁵ a starali se s největší péčí, aby vyhověli všem našim potřebám. Často jsme se modlili, aby jim Pán požehnal i v časném životě, na zdraví, na milosti a duchovní síle. A cítila jsem, že je s nimi (v nich) zvláštní požehnání. Ačkoli ne-

dávno přišla do jejich domova nemoc, dozvěděla jsem se od br. Roota, že se nyní těší lepšímu zdraví než dříve. Pán mu požehnal i v tomto životě; oznámil, že jeho pšeničná pole dala 27 bušlů z akru a některá 40, zatímco průměrný výnos z polí jeho sousedů bylo pouze 7 bušlů na akr.

29. ledna 1867 jsme opustili Wright a jeli do Greenville, Montcalm Co., vzdáleného asi 40 mil. Byl to jeden z nejstudenějších dnů této zimy a byli jsme rádi, když jsme našli přístřeší před zimou a bouří u br. Maynarda. Tato vzácná rodina nás přivítala ve svých srdcích i ve svém domově. Zdrželi jsme se zde šest týdnů, pracovali jsme se sbory v Greenville a Orleansu a rozbili jsme svůj hlavní stan v pohostinném domově br. Maynarda.

Bůh mně dal svobodně promlouvat k lidem, v každém svém úsilí jsem pocítovala Jeho podpírající moc. A když jsem měla plnou jistotu, že mám pro lidi poselství, které jsem mohla přinést společně s prací svého manžela, posílilo to moji víru, že jsme opět nabyli zdraví, abychom mohli pracovat na Božím díle. Manželovu práci

lidé uznávali a i mně byl velkou pomocí v díle. Bez něho bych vykonala jen málo, ale s jeho pomocí a v Boží síle, jsem mohla vykonat dílo, které mi bylo určeno. Bůh ho podpíral v každé snaze, kterou projevil. Když riskoval s důvěrou v Boha, bez ohledu na svoji slabost, získal sílu a zdokonalil a znásobil každé své úsilí. Když jsem poznala, že můj manžel znovu nabývá tělesné i duševní síly, byla jsem nevýslovně vděčná a měla jsem radost, ^{1T 576}že budu opět volná, a že se budu moci opět a důkladněji zapojit do Božího díla, a že budu po boku svého muže společně s ním pracovat na závěrečném díle pro Boží lid. Před svým zhroucením byl kvůli postavení, které zaujímal v úřadě, většinu času uzavřený mezi čtyřmi stěnami. A jelikož jsem nemohla bez něho cestovat, musela jsem se i stále zdržovat doma. Cítila jsem, že Bůh mu dává dobré zdraví, když nyní pracuje slovem i perem, a když se více věnuje zvláště kázání. Mnozí mohou konat práci v úřadě, ale my jsme byli teď posílení ve svém přesvědčení, že již nikdy nebude uzavřen v místnosti, ale že bude zdravý, aby se mnou cestoval, abychom oba mohli přinášet vzácné posel-

ství, které nám Bůh dal pro ostatky svého lidu.

Bolestně jsem pociťovala nízkou úroveň Božího lidu a každým dnem jsem si byla více vědoma, že jsem zašla až na nejzazší konec svých sil. Za svého pobytu ve Wrightu jsme odeslali můj rukopis pro č. 11 k publikování a nyní jsem využívala téměř každý okamžik, kdy jsem byla mimo shromáždění, ke spisování materiálu pro č. 12. Moje tělesné i duševní síly byly prací pro sbor ve Wrightu krajně zatíženy. Cítila jsem, že bych potřebovala odpočinek, ale neviděla jsem možnost oddechu. Promlouvala jsem několi-krát v týdnu k lidem a psala mnoho stránek osobních svědectví. Spočívala na mně tíha lidských duší a odpovědnost, kterou jsem pociťovala, byla tak veliká, že jsem mohla v noci spát sotva jen několik málo hodin.

Když jsem takto pracovala slovem i perem, dostávala jsem zmalomyslnující dopisy z Battle Creeku. Při jejich pročítání se mne zmocňovala nevýslovná duševní deprese, stupňující se až k agonii duše, což za nějakou krátkou dobu ochromovalo moje

životní síly. Tři noci jsem téměř vůbec nespala. Moje myšlenky byly plné zármutku a zmatku. Skrývala jsem, jak jsem jen mohla své pocity před manželem a před soucitnou rodinou, u níž jsme bydleli. Nikdo skutečně neznal moji práci a moji duševní tíhu, když jsem se každého rána a večera účastnila s rodinou pobožnosti¹⁷ a snažila se složit své těžkosti k nohám Velkého nositele břemen. Ale mé prosby vycházely ze srdce zmučeného obavami a bolestí a mé modlitby byly nesouvislé a přerušované pro bezmeznou bolest. Krev se mi hrnula do hlavy, takže jsem se potácela a téměř omdlívala. Často se dostavovalo krvácení z nosu zvláště, když jsem se namáhala psát. Musela jsem přestat s psaním, ale nemohla jsem odhodit svoje břemeno úzkosti a odpovědnosti, když jsem shledala, že mám svědectví pro druhé, které nejsem schopna jim přinést.

Obdržela jsem ještě jiný dopis, který mě informoval, že by bylo nejlépe odložit uveřejnění č. 11, dokud nebudu moci sepsat, co mně bylo zjeveno o sanatoriu, poněvadž vedoucí tohoto podnikání mají velký nedostatek pro-

středků a potřebují vliv mého svědectví, aby pohnuli bratřími. Napsala jsem tedy část toho, co mně bylo o tomto zdravotním zařízení ukázáno, ale nemohla jsem vyčerpat všechnu látku pro návaly krve do hlavy. Kdybych jen tušila, že se č. 12. tak dlouhou dobu pozdrží, v žádném případě bych neposlala část (pojednání), které bylo obsaženo v č. 11. Domnívala jsem se, že po několika-denním odpočinku budu opět moci psát. Ale k mému velikému zármutku jsem zjistila, že mně stav mého mozku (hlavy) psaní úplně znemožňuje. Musela jsem se vzdát myšlenky na psaní jakýchkoli svědectví, ať již všeobecných nebo osobních a byla jsem proto velmi zarmoucená.

Za tohoto stavu věcí jsem se rozhodla, že se vrátíme do Battle Creeku, a že tam zůstaneme, dokud budou cesty blátivé a nesjízdné, a tam že také dokončím č. 12. Můj manžel velmi toužil spatřit bratry v Battle Creeku, hovořit s nimi a těšit se společně z díla, které Bůh pro něho konal. Vzala jsem své spisy a vydali jsme se na cestu. Cestou jsme uspořádali dvě shromáždění v Orange a viděli jsme, že tam církev prospívá

a roste.^{1T 578} My sami jsme byli ob-
čerstveni Duchem Páně. Té noci
se mně zdálo, že jsem v Battle
Creeku, že se dívám postranním
oknem ve dveřích a že vidím zá-
stup lidí, kráčející k domu, vždy
po dvou. Vypadali vážně a od-
hodlaně. Zнала jsem je dobře a
obrátila jsem se, abych otevřela
dveře obývacího pokoje a vpustila
je dovnitř, ale řekla jsem si, že
se ještě jednou podívám. Scéna
se změnila. Zástup nyní předsta-
voval katolické procesí. Jeden
člověk nesl v ruce kříž, druhý
třtinu a jak se blížili, udělal ten,
který nesl píšťalku, kolem domu
kruh a řekl třikrát: „Tento dům je
dán do klatby. Majetek musí být
zabaven. Mluvili proti našemu
svatému řádu.“ Zmocnilo se mně
zděšení, pobíhala jsem domem,
vyběhla jsem severními dveřmi
a ocitla jsem se uprostřed něja-
kého zástupu, v němž jsem ně-
které znala, ale neodvážila jsem
se promluvit k nim ani slova ze
strachu, abych nebyla prozraze-
na. Pokusila jsem se nalézt od-
lehlé místo, kde bych se mohla
schovat, plakat a modlit se, aniž
bych všude kolem sebe, kamkoli
se podívám, viděla chtivé, pátra-
jící oči. Neustále jsem opakovala:
„Kdybych to jen mohla pochopit.

Kdyby mně jen řekli, co špatného
jsem řekla, co jsem udělala.“

Když jsem viděla všechn náš
majetek zabavený, velice jsem
plakala. Pokoušela jsem se vyčist
soutit nebo politování z pohle-
dů kolem a spatřila jsem tváře
některých, na nichž jsem viděla,
že by se mnou hovořili a potěšili
mne, kdyby se nebáli, že je uvidí
ostatní. Pokusila jsem se utéct,
ale když jsem viděla, že mě pozor-
rují, schovala jsem se. Počala jsem
hlasitě plakat a opakovala jsem:
„Kdyby mně jen řekli, co jsem
udělala, nebo co jsem řekla.“ Můj
manžel, který spal v téže poko-
ji, slyšel můj hlasitý pláč a probu-
dil mne. Moje poduška byla smá-
čena slzami a byla jsem smutná a
duševně hluboce sklíčená.

Bratr a sestra Howovi nás do-
provázeli do West Windsoru, kde
jsme byli přijati a uvítáni brat-
rem a sestrou Carmanovými.^{1T}
⁵⁷⁹ V sobotu a prvního dne týdne
jsme se sešli s bratry a sestra-
mi ze sousedních sborů a měli
jsme tu přednost sdělit jim, naše
poselství. Občerstvující Duch
Páně spočinul na těch, kteří měli
zvláštní zájem na Božím díle.
Naše shromáždění byla užitečná

a téměř všichni dosvědčovali, že byli posíleni a velmi povzbuzeni.

V několika málo dnech jsme se opět ocitli v Battle Creeku, po téměř tříměsíční nepřítomnosti. V sobotu 1. března pronesl můj manžel ve sboru kázání na téma „Posvěcení“, které bylo fonograficky zachyceno vydavatelem Review a uveřejněno ve svazku 29. č. 18. Hovořil také jasně a otevřeně i v sobotu odpoledne a první den týdne dopoledne. Přinášela jsem své svědectví s obvyklým klidem a nesetkala jsem se s odporem. V sobotu 23. jsme kázali bez překážek v modlitebně v Newtonu a příští sobotu a první den týdne jsme pracovali se sborem v Convisu. Měli jsme v úmyslu vrátit se na sever a ujeli jsme třicet mil, ale byli jsme nuceni se vrátit pro špatný stav silnic. Můj manžel byl strašlivě zklamán chladným přijetím v Battle Creeku a i já jsem byla zarmoucená. Rozhodli jsme se, že nemůžeme přinášet své svědectví tomuto sboru, dokud nedá najevo, že si žádá našich služeb, a že budeme pracovat v Convisu a Monterey, dokud se situace nezlepší. Dvě následující soboty jsme strávili v Convisu a tam jsme dostali důkaz, že jsme

vykonali dobrou práci, protože se ukázalo, že kázání přinesla to nejlepší ovoce.

Přišla jsem domů do Battle Creeku jako znavené dítě, které potřebuje utěšující slova a povzbuzení. Je pro mne bolestné, že zde musím říci, že jsme byli velmi chladně přijati bratřími, se kterými jsem se před třemi měsíci rozloučila v dokonalé shodě, vyjímaje náš odjezd. První noc strávenou v Battle Creeku se mi zdálo, že pracuji velmi namáhavě a že cestuji, abych se zúčastnila velkého shromáždění a cítila jsem se velice unavená.¹⁷
⁵⁸⁰ Sestry mne čekaly a dávaly mi do pořádku šaty a já jsem usnula. Když jsem se probudila, byla jsem udivená a pobouřená, když jsem shledala, že nemám své oblečení, a že jsem přikrytá starými hadry, kusy svázaných a sešitých příkrývek. Řekla jsem: „Co jste to se mnou provedly? Kdo udělal tu hanebnost, že mně vzal šaty a místo nich mi dal žebrácké hadry?“ Strhala jsem je a hodila je daleko od sebe. Rmoutilo mne to a v úzkosti jsem vykřikla: „Vraťte mi moje šaty, které nosím již třicet let a za které jsem se ani chvíli nestyděla. Když mně nedá-

te moje šaty, budu se dovolávat lidí, kteří mně pomohou dostat zpět své vlastní šaty, které nosím již třiatdvacet let.“

Prožila jsem naplnění tohoto snu. V Battle Creeku jsme se setkali se zprávami, které se dostaly na veřejnost, aby nás poškodily, které se však vůbec nezakládaly na pravdě. Lidé, kteří se přechodně zdržovali v sanatoriu a mnozí další žijící v Battle Creeku napsali dopisy sborům (církvím) v Michiganu a v jiných státech, vyjadřující obavy, pochyby a nárážky o nás. Zarmoutilo mně, když jsem naslouchala obviněním z úst spolupracovníka, kterého jsem si vážila. Říkal, že prý slyšeli ze všech stran věci, které jsem řekla proti sboru v Battle Creeku. Tak mně to zranilo, že jsem ani nevěděla, co říci. Duch obviňování proti nám byl příliš silný. Když jsme se plně přesvědčili o stávajícím smýšlení, bratří, zmocnil se nás velký smutek. Byli jsme tak zklamáni a zarmoucení, že jsem řekla dvěma vedoucím bratřím, že se zde necítím doma, když se setkáváme jen s nedůvěrou a nevýslovnou chladností místo přivítání a povzbuzení, a že jsem nyní poznala, že tak se jedná

s těmi, kteří se zhroutili z přepracování a oddaností Božímu dílu. Potom jsem ještě řekla, že máme v úmyslu se odstěhovat z Battle Creeku a hledat si domov někde více v ústraní.

Nade vše pomyšlení duševně zkormoucená, zdržovala jsem se doma z obavy,^{1T 581} abych nebyla zraňována, kdybych se vydala někam do sboru. Nakonec, když se nikdo nenašel, aby ulehčil mým pocitům, pokládala jsem za svou povinnost svolat jistý počet zkušených bratří a sester a čelit zprávám, které o nás kolovaly. Sklíčená a zarmoucená až k smrti kvůli jejich obviněním, vyprávěla jsem o své cestě na Východ před rokem a o těžkých okolnostech, které ji doprovázely.

Apelovala jsem na přítomné, aby posoudili, zda by mne mé spojení s dílem a Boží věci mohlo vést k tomu, abych zlehčovala sbor v Battle Creeku, ke kterému jsem nepocitovala ani tu nejmenší zášť (odcizení). Což neměla ten největší zájem na Božím díle? Všechna moje zkušenost a celý můj život byl jím prodchnut. Neměla jsem jiný zájem mimo Boží dílo. Investovala jsem vše do Božích věcí a

žádná oběť nebyla příliš veliká pro jejich šíření. Nedovolila jsem si také ani přílišnou starostlivost o svoje milované děti, aby mne nezdržovaly od plnění povinností, jak to požadoval Bůh pro své dílo. Ale cítila jsem v srdci právě tak silnou mateřskou lásku jako kterákoliv jiná žena a přece jsem se odloučila od svých maličkých a dovolila jiné ženě, aby jim byla matkou místo mne. Dala jsem jasné důkazy svého zájmu a oddanosti pro Boží věc. Ukázala jsem svými spisy, jak drahou mně je. Mohl někdo přinést pádnější důkazy? Byli horlivější ve věci Boží více než já? Byli jiní Boží věcí tak oddáni? Mohla bych dokázat větší oddanost, než kdokoli ze žijících, zapojených do díla? Trpěli snad pro pravdu více než já? Necenila jsem si svého života, nevyhýbala jsem se potupě, utrpení nebo těžkostem. Když moji přátelé a příbuzní pochybovali o mém životě, poněvadž ve mně hlodala nemoc, nosil mne můj manžel v náručí na loď nebo do vozu. Jednou, když jsme byli až do půlnoci na cestě, octli jsme se bez prostředků v Bostonu.^{1T}

⁵⁸² Dvakrát nebo třikrát jsme šli sedm mil jediné vírou. Pokračovali jsme, dokud to mé síly dovoli-

ly a potom jsme poklekli a prosili o sílu pro další cestu. Dostali jsme ji a byli jsme zmocněni k důležité práci pro dobro lidí. Nedovolili jsme, aby nás nějaká překážka odstrašila od povinností nebo nás odloučila od díla.

Duch, který se projevil na této schůzce, mně velmi trápil. Vrátila jsem se domů stále skleslá, poněvadž přítomní neučinili ani ten nejmenší pokus, aby mně ulehčili uznáním, a přesvědčením, že mne nesprávně posuzovali, a že jsou jejich podezírání a obviňování nesprávná. Nemohli mne odsoudit, ale ani se mně nesnažili ulehčit.

Patnáct měsíců byl můj manžel tak slabý, že nenosil ani hodinky ani peněženku a neuřídil spřežení, když si vyjel. Ale letošní rok si opět vzal hodinky i peněženku, i když prázdnou kvůli velkým vydáním a již zase jezdil s vlastním spřežením. Za své nemoci několikrát odmítl přijmout od bratří peníze, v částce téměř tisíc dolarů s tvrzením, že se přihlásí, až je bude potřebovat. Nakonec jsme peníze potřebovali. Můj manžel pokládal za svoji povinnost, být co nejdéle soběstačný a nezávis-

lý, a tak prodal vše, co jsme mohli postrádat. Měl několik málo věcí v úřadě a mezi bratry v Battle Creeku, celkem malé ceny, které také prodal. Za nábytek jsme získali téměř 150 dolarů. Můj manžel se pokoušel prodat do modlitebny naši pohovku a nabízel, že sleví 10 dolarů z její ceny, ale nepodařilo se mu to. V této době uhynula naše jediná a velmi cenná kráva. Tentokrát se poprvé můj manžel odhodlal požádat o pomoc a poprosil jednoho bratra, jestli by církev nebyla tak laskavá a nenahradila mu ztrátu kravky, že by pomoc s povděkem přijal. Ale nic neučinili, jen prohlásili, že mého manžela zlákal peníze. Bratři ho znali příliš dobře, aby věděli, ^{1T 583} že by nikdy neprosil o pomoc, kdyby k tomu nebyl dohnán krajní potřebou. Posudte, jaké byly jeho a moje pocity, když se k tomu konečně odhodlal a žádost nebyla vůbec vzata na vědomí a jeho prosbu použili jedině k tomu, aby nás v naší bídě a v našem neštěstí ještě ranili.

Při tomto setkání vyznal manžel pokorně, že byl v nepravu v některých věcech, kterých se neměl nikdy dopouštět a které by byl také nikdy neudělal nebýt stra-

chu z bratří a přání být spravedlivý a zajedno s církví. To vedlo ty, kteří mu škodili, aby jím pohrdali. Byli jsme pokořeni až do prachu země a nešťastní nade vše pomyšlení. Za tohoto stavu věcí jsme vyrazili, abychom dostáli setkání v Monterey. Cestou jsem trpěla silnou duševní úzkostí. Snažila jsem se sama sobě vysvětlit, proč bratři nerozumějí našemu dílu. Myslela jsem, že při našem setkání bratři jistě poznají, jakého jsme ducha a že Boží Duch v nich odpoví Duchu Božímu v nás, Jeho pokorných služebnících, a že nastane jednota v myšlení i cítění. Místo toho nám však nedůvěřovali a podezřívavě nás pozorovali, a to bylo pro nás největším bolestným zklamáním, jaké jsme kdy zažili. A když jsem tak o tom přemýšlela, projelo mně jako blesk hlavou část vidění, které mi bylo dáno v Rochesteru 25. prosince 1865 a ihned jsem je vyprávěla svému muži:

Viděla jsem kolem sebe množství stromů, seskupených do kruhu. Nad těmito stromy se vinulo révoví, příkrývající je shora. Spočívalo na nich a tvořilo tak jeden strom. Brzy jsem spatřila, jak se stromy prohýbají sem a tam, ja-

koby silným větrem. Jedna větev révy po druhé byla smetena ze své opory, až byla všechna réva shozena ze stromů, vyjímaje několik málo slabých výhonků, které se upínaly na nižší větve. Potom přišel nějaký člověk a osekal zbývající výhonky, takže zůstaly ležet roztroušeny po zemi.

Když jsem viděla révu ležící na zemi, moje zoufalství a duševní úzkost, ^{1T 584} se nedá ani vylíčit. Mnozí šli kolem a útrpně na révu pohlíželi a já jsem s úzkostí čekala, zda ji něčí přátelská ruka sebere. Ale nikdo nenabídl pomoc. Tázala jsem se, proč ničí ruka víno nezvedne. Tu jsem spatřila anděla přicházejícího ke zdánlivě opuštěné révě. Rozprostřel paže a podložil jimi révu a pozvedl ji, takže stála zpříma a řekl: „Pni se k nebesům a spleť své výhonky kolem Boha. Jsi zbavena lidské opory. Můžeš vzkvétat bez ní a stát v Boží síle. Opírej se jedině o Boha, nebudeš nikdy marně hledat oporu.“ Cítila jsem nevýslovnou úlevu spojenou s radostí, když jsem viděla, že je pečováno o opovrhovanou révu. Obrátila jsem se k andělovi s otázkou, co to vše má znamenat. A on pravil: „Ty jsi tou révou. Toto vše

zakusíš a tehdy, až se tyto věci stanou, plně porozumíš tomu, to podobenství. Bůh ti bude ku pomoci v době soužení.“ Od této doby jsem byla o své povinnosti pevně přesvědčena a nikdy jsem nepolevila v přinášení poselství lidem. Jestliže jsem kdy pocítila podpírající Boží rámě, pak to bylo na tomto setkání. Můj manžel také kázal svobodně a důrazně a důsledkem bylo, že jsme měli výborné shromáždění.

Když jsme se vrátili z Monterey, považovala jsem za svou povinnost, svolat jiné shromáždění, jelikož moji bratři se nijak nesnažili uklidnit moji náladu. Rozhodla jsem se, že budu postupovat v Boží síle, že opět vyjádřím své pocity a očistím se od podezření a šeptandy, která kolovala o nás. Přinesla jsem své poselství a vyprávěla jsem o věcech, které mně byly ukázány o minulosti některých přítomných, varovala jsem je před nebezpečím a kárala jejich špatné jednání. Zjistila jsem, že jsem se dostala do velice nepřijemného postavení. Když mně ve vidění byly ukázány rodiny nebo jednotlivci, jednalo se velmi často o věci soukromé, o kárání skrytých hříchů. Pracovala jsem

s některými po celé měsíce kvůli nepravostem, o kterých druhí nic nevěděli. Když pak bratři viděli, jak jsou tito lidé smutní a ^{1T 585} slyšeli je vyjadřovat pochyby, zda je Bůh přijme a měli pocity malomyslnosti, udělili mně výtku, jako by mě chtěli pokárat za to, že podlehlí pokušení. Ti, kteří mne takto kárali, si nebyli vědomi, o čem mluví. Protestovala jsem proti osobám, které zasedaly kvůli mému chování jako inkvizitoři. Byla to pro mne nepříjemná práce kárat skryté hříchy. Kdybych veřejně oznámila, co mělo zůstat tajné, jen proto, abych předešla podezírání a hněvu, kdybych jasně nevysvětlila svůj postup, byla bych hřešila proti Bohu a uškodila lidem. Musela jsem ve svém srdci uzavřít soukromá pokárání tajných (utajených) nepravostí. Ať mě druhí soudí jak je jim libo, já nikdy neznamenuji důvěru, kterou ve mne skládají bloudící a kající, ani neodhalím druhým, co má být určeno jedině viníkům. Řekla jsem shromážděným, že musí dát ruce pryč a nechat mně svobodně jednat v Boží bázni. Opustila jsem shromáždění zbavena těžkého břemene.

ELLEN WHITE s1T 570-585